

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Charta Regis Edgari Novo Vintoniae Monasterio quod Hydam vocant confecta, In qua angelorum creationem atque lapsum. hominem fieri ad capessendum cum prole sua vacuum iam ipsorum ordinem. Inuidet, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

CHARTA REGIS EDGARI ANNO CHRISTI 966.

NOVO VVINTONIAE MONASTERIO

quod Hydam vocant confecta,

In qua angelorum refert creationem atque lapsum. hominem fieri ad capeffendum cum prole sua vacuum iam ipforum ordinem. Inuidet, inquit, hoc diabolus, fraudeque circumuentum sui cum prole reddit similem. hos misertus Christus redemit, & hos inter ipsum regem Edgarum, qui tanta raptus benignitate, totum se effundit in gratitudinem & bona opera. Christo igitur & familiae suae plurima condit monasteria, unumque hoc Vvintoniae: cuius caenobitis vitae regulas & honestatis imponit, tam ecclesiasticas, quam saeculares.

Ex chronico monasterii Vvintoniensis quod Hyda dicebatur.

INCIPIT charta priuilegii Edgari benignissimi principis concessa nouo monasterio Vvintoniae quod modo Hyda appellatur: cuius rubrica sic cancellatur:

EDGAR REX HOC PRIVILEGIUM NOVO edidit monasterio, ac omnipotenti Domino eiusque genitrici Mariae eius laudis magnalia concessit.

CAPITVLVM I.

Omnipotens totius machinae conditor ineffabili pietate vniuersa mirifice moderatur quae condidit, qui coaeterna videlicet verbo, quaedam ex nihilo edidit, quaedam ex informi subtilis artifex propagauit materia. Angelica quippe creatura, vt informis materia, nullis rebus existentibus, diuinitus formata luculento respanduit vultu. Male, proh dolor, libero vtens arbitrio, contumaci arrogans fastu, creatori vniuersitatis famulari dedignas, semetipsum creatori aequiparans, aeternis barathri incendiis cum suis complicibus demersus iugi merito cruciatur miseria. Hoc itaque themate totius sceleris peccatum exorsum est.

II.

Quare hominem condidit, & quid ei commisit.

Euacuata * anima que poloru sede, & eliminata tumidi fastus spurcicia, summus totius bonitatis arbiter lucidas

cælorum sedes non sine cultore passus torpere, formatis ex informi materia diuersarum rerum speciebus, hominem tandem ex limo conditum, vitæ spiraculo ad sui formauit similitudinem, cui vniuersa totius cœni superficie condita subiiciens, seipsum suosque posteros sibi subiecit, quatenus eius executura posteritas angelorum suppleret numerum, cælorum sedibus superbia turgente detrusum.

III.

Qualiter in paradiso sine crimine conuersatus sit.

Qui paradisiacæ voluptatis amœnitate locatus nullius rei patiebatur dispendium, sed ei totius mundi ad votum suppeditabat facultas. Totius namque bonitatis vbertate fruente nulla ei res instita resistebat. Amore Altithrono deuote obsequenti creatura cuncta famulabatur subiecta. Fruebatur lætabundus Creatoris tripudio, & angelorum alacriter utebatur consortio. Non eum corporalis debilitabat imbecillitas, nec animi affligebat anxietas. Non typho leuis raptabatur superbiæ, sed suo se coniungens auctori humilis pollebat mirifice. Non eum inanis tumidum vexabat gloria, sed deuotum Creatoris magnificabat memoria. Non inuidia eum alieno torquebat profectu, sed caritas iugiter lætabatur amplexu. Non ira cruciabatur infestus, sed caritatis tranquillitate leuiabatur patientissimus. Non eum tristitia mœrore deiiciebat, sed gaudii spiritalis spe pollente florebat. Non auaritia nimium incitabatur cupidus, sed dapilitatis studio exercebatur largissimus. Non illicito mallicus delectabatur edulio, sed parcitate contentus licito utebatur cibario. Non luxuria eum stimulabat nefaria, sed continentia competens constringebat ad præmia; omnium polycrates virtutum, cunctis carens aduersis, omnibus florens prosperis, rite pollebat ingenuus.

IV.

Quomodo cælum sine morte conscendere confidebat, & diabolus inuidus ne ascenderet impediebat.

Qui prole ad numerum patrata, superbientium angelorum vniuersa comitante profapia, sine loto gustato ligni vetiti fructu, æthereos æternæ beatitudinis suggestus trinatim cum Domino regnans conscendere macrobius confidebat. Inuidus igitur hoc animaduertens * zabulus,

* diabolus

nimia perculsus inuidia, rimari callide versutus cœperat, qui infidiis, ne ad tantam numinis conscenderet gloriam, subdolos deciperet: pro nihilo forte ducens concessa, illicita nimium adlubescendo laudans, mulierem admodum fragilem pellexit. Quæ sui detrimenti minime contenta, virum muliebriter victum blandis suasionibus delinitum, exili heu malo gustato sibi similem faciens, perdidit.

V.

Quomodo in hac miseria omnibus priuati virtutibus deiiciuntur, tandemque cataclysmate de....

Vtrique tandem præfatis priuati donariis, paradisi eliminati metis, in præsentis vitæ ærumna miserimi deiiciuntur: contemnentes conditorem, a cunctis insequuntur creatis. Vita desit, mors inoleuit. Virtutum caterua recedente vitiorum cumulus successit. Succedente nepotum profapia, successit cumulata criminum collegio: vniuersi cum suis sceleribus cataclysmate dempti, tandem, octo vtriusque sexus referuatis, tabescendo deficiunt. Vitiis copiose surgentibus, Conditor se hominem fecisse indoluit. Postremo misericors mortalibus vt pollicitus est succurrit.

VI.

Quomodo Christus natus sua nos passione redemit, & caelos conscendere fecit.

Stella emicuit matutina qua e suo radio mundi tenebras fugaret. Fausta resplenduit Maria, cuius vtero virginali Christus ineffabiliter editus, peccatorum tenebras mediator clementissimus dempsit. Viguit Christus virtutibus plenus. Incanduit Iudæa ingenti rancore repleta. Carnem suscipiens pro nobis pati voluit. Quod eius permisso infelix audacter compleuit Iudæa. Ligno quippe perditum, ligni scandens gabulum, genus redemit humanum. Vniuersas namque hominum dæmon nationes ludificando insultans, iure vt mandati transgressorem possidens, mortem mulctabat perpetua. Sanguis vero a mortuis vltorem trophæo crucis diuisit. Prædam de perfidi leonis ore tulit, secumque super æthera vehens superius angelorum cœtibus confociauit; vt cum eo communi con-

tubernio

tubernio fruentes, bonitate perspicui virtutum omnium vbertate referti, expertes peccati, omni contagione priuati, sine fine post diem iudicii restauratis corporibus exultantes regnarent. Hanc præcipuam sine dubio gloriam credentibus, qui Trinitatis veræque vnitatis fidem bonis insudantes operibus sectantur, pollicitus, non credentibus supplicium minatus æternum, perpetuis barathri incendiis iustissime spondit.

VII.

De beneuolo regis meditamine.

Hinc ego Edgarus, diuina fauente gratia totius Albiõnis basileus, rimari magnopere cœperam quid operum studio exercerem, vt ad tantam gloriam perueniens Christi sanctorumque eius cælo collocatorû contubernio coronatus fruerer, tantamque inferni miseriam deuitarem. Instigante etenim Domini clementia, occurrit animo vt ipse criminibus cessarem cunctis, atque bonis operibus insistens, forma factus gregi, quousque nostri regiminis gubernamine degentes lucrifacerem. Quosdam igitur suasionibus inuitans ad præmia, quosdam terroribus compellens, ad gloriam bonâ ædificans, mala, vt Domino faciente potui, dissipauit. Scriptum quippe per Ieremiam memini prophetam: *Ecce constitui te super gentes, & super regna, vt euellas, & destruas, & disperdas, & dissipes, & ædifices, & plantes.* Talibus igitur exhortatus doctoribus, quibus nos Dominus per prophetam clementer admonuit, agens Christo fauente in terris quod ipse iuste egit in cælis, extricans videlicet Domini cultura criminum spurcicias, virtutum semina sedulus agricola inferui.

VIII.

Qua ratione clericos eliminans monachos collocauit.

Timens ne æternam incurrerem miseriam, si adepta potestate non facerem quod ipse, qui operatur omnia quæ in cælo vult & in terra, suis exemplis iustus examinatore innotuit, vitiosorum cuneos canonicorum e diuersis nostri regiminis cœnobiis Christi vicarius eliminaui; quod nullis mihi intercessionibus prodesse poterant, sed potius, vt beatus ait Gregorius, iusti vindictam iudicis prouoca-

Concil. Tom. 25.

S

rent, qui vicariis vitiorum nauis contaminati, non agentes quæ Deus iubendo volebat, omnia quæ nolebat rebelles faciebant, auidus inquisitor aduertens gratos Domino monachorum cuneos, qui pro nobis incunctanter intercederent, nostri iuris monasteriis deuotus hilariter collocaui.

IX.

Quod sancti Spiritus gratia compunctus abbatem & monachos in nouo constituit monasterio.

Hac itaque ratione sancti Spiritus attactus flamine, locum Domini mundans Vintoniensis ecclesiæ noui monasterii arcisterium nostro Saluatori eiusque genitrici semper virgini Mariæ, & omnibus apostolis, cum ceteris sanctis, dicatum restauraui. Sciens scriptum: Consentientes & facientes pari constringuntur pœna rebellionis, Omnipotentis voluntati obuiantes. Possessionem Domini usurpare non sustinens, clericos lasciuiantes repuli, ac veros Dei cultores monachico gradu fungentes, qui pro nostris nostrorumque inibi quiescentium excessibus sedulo intercederent seruitio, quo eorum intercessionibus nostri regiminis status vigeret munitus, abbatem Christo cooperante eligens Altithrono subiectus illic deuote ordinaui. Hoc subnixè efflagitans depono, vt quod in suis egi, hoc agat in mihi ab ipso collatis: scilicet aduersarios nostros deiiciens, amicos sublimando prouehat, vt inimicos sanctæ Dei ecclesiæ deprimens, amicos eius monachos videlicet beatificans iustificaui.

X.

De illorum anathemate qui monachis insidiantur.

Si autem qualibet occasione, diabolo instigante, contigerit, vt fastu superbientis arrogantia deiectionis canonici monachorum gregem, quem ego venerans cum pastore in Dei constitui possessione, deiicere insidiando voluerint, agatur de eis & de omnibus qui quolibet munere cæcati iuuamen eis impenderint quod actum est de angelis superbientibus, & de protoplasto diaboli fraude seducto, vt paradisi videlicet limitibus sublimibusque regni cælorum sedilibus eiectionis cum iis qui Domini famula-

tum aspernantes contempserunt barathri incendiis detru-
si iugi crucientur miseria. Nec inde euulsi se glorientur
euulsi tormenta, sed cum Iuda Christi proditore, eiusque
complicibus Acheronte conglutinati, frigore stridentes,
feruore perusti, latitia priuati, mœrore anxii, eatenus
igneis compediti, licitorum metu perculsi, scelerum me-
moria confusi, totius bonitatis recordatione semoti, æter-
no lugubres punientur cruciatu.

XI.

Item de anathemate insidiantium.

Qui autem iam prædictos noui Vvintoniensis ecclesie
cœnobii monachos, vel quoslibet eiusdem ordinis nostro
regimine degentes, quæ monasteriis, quæ vitiorum spurci-
tiis expugnans Iesu Christo Domino nostro victo dæmo-
ne acquisiui, eliminare præsumens voluerit, anathema sit;
& eadem maledictione qua Cain parricida, qui fratrem
suum Abel, stimulante inuidia, liuidus interemit mastigia,
adductus est, sine termino teneatur obnoxius, atque in Dei
persecutione continuo perseuerans, in hac vita nullum
dignitatis acquirat honorem, nec in futuro sine miseria
nunquam persistat, sed cum Anania & Sapphira vna Styx
* porragine eiulantem crucians complectatur.

* forte
voragi-
ne

XII.

De benedictione monachos venerantium.

Quicumque prætitulatos monachos bonis quibuslibet
locupletans ditare voluerit, Creator cunctitenens clemen-
ter eos eorumque progeniem totius vbertate prosperitatis
hic & in futuro sæculo ditando locupletet. Scriptis decen-
ter eorum in libro vitæ nominibus cum Christo portio-
nem in cælorum habitaculis habeant, qui monachos suos
quos nostris congregatos temporibus possidet, vel verbis
vel factis sanctitatis studio honorauerint.

XIII.

Quales & qualiter monachi in hoc monasterio conuersentur.

Regulares igitur monachi, non sæculares, in præfato
Christo comite degentes monasterio, regulæ moribus ob-
temperant, patres venerantes spirituales sanctorum pa-

Concil. Tom. 25.

S ij

trum imitentur exempla; nil agentes nisi quod communis monasterii regula vel maiorum demonstravit norma. A sæcularibus igitur pompis remoti, toto nisu corporis custodiant & animæ castitatem. Humilitatis studio pollentes, & corpus parcimoniæ vigore minuente, alacri constringant animo. Ciuium conuiuæ intra urbem perpetuo interdictu fieri erubescant. In ciuitate degentes, in refectorio pompaticas lasciuiasque sæcularium delicias ut melancholiam apporiantes, licitis caritatum utantur cibariis. Extra refectoriu autem minime, nisi in domo infirmorum ægroti decubuerint, edentes licite quæ iussi fuerint. Sacri summi que ordinis hospites, si ratio exegerit, & peregrini ordinati, longo terrarum spatio venientes, ad abbatis mensam in refectorio cautissime inuitentur: laicis in hospitio condecens exhibeatur humanitas. Monachorum quispian manducandi vel bibendi cum eis secundum patrum decreta licentiam non habeat: in refectorio autem edendi causa vel bibendi non introducantur. Pauperes, ut Christi, ingenti cordis suscipiantur tripudio.

XIV.

De abbatum electione.

Diuinarum studio scripturarum luculentissime eruditi, orationum frequentia assidue occupati, caritatis amplexu lætissimi, fidei exercitio promptissimi, spe prouehente sincerissimi, pace concorditer fixi, omniumque virtutum flore decorati, ad finem usque coeptum tantæ bonitatis initium, Christo iuuante, perducentes, eadem gloriosi fruuntur libertate, quam beatus patronus Benedictus omnibus regulæ præcepto subiectis instituit, scilicet ut post abbatis obitum tunc temporis regentis, abbatem . . . ordinem congregatione, quem sibi omnis concors congregatio, siue pars quamuis minima congregationis, salubriori elegerit consilio.

XV.

Qualiter rex abbatem & monachos venerantes muniat.

Reges itaque, quicumque nostri fuerint successores, nullam extraneam personam ius tyrannidis super monachos exercentem imponant, ne forte Deus eos damnans &

regno deponat & vita. Electum vero a fratribus Christi vicarium dignanter suscipiant, eumque caritatis igne succensi locupletando venerentur: iuuamen, in quantum indiguerit, Christi amore compuncti, alacriter impendant. Mutuo namque confortati iuuamine in nullo a regulæ præceptis discordantes, Domini gregem, non mercenarii, sed pastores fidissimi, luporum rictibus eximentes intrepidi defendant.

XVI.

Qualiter abbas & monachi regem a dæmonum tentatione eripiant.

Abbas autem armis succinctus spiritalibus, monachorum cuneo hincinde vallatus, charismatum cælestium rore perfusus, aereas dæmonum expugnans versutias, regem, omnemque sui regiminis clerum, Christo, cuius virtute dimicant, iuuante, a rabida hostium persecutione inuisibilem solerter spiritus gladio defendens, fidei scuto subtili protegens tutamine, robusto prælians triumpho, miles eripiat imperterritus.

XVII.

Qualiter rex abbatem & monachos ab hominum persecutione defendat.

Rex itidem terrenus cælestis castra regis fortissimo roborans munimine, armis sæcularibus visibiles expugnans aduersarios, hostiumque rabiem sæuientium annihilando deiiciens, Conditoris sui pascua gregemque sollicita inexpugnabilis tueatur custodia, quatenus ad vitæ brauium perueniens æternis tripudians fruatur bonis, quæ nec oculus videre aliquatenus potuit humanus, nec in hominis cor vllatenus ascendit quæ præparauit Deus diligentibus se.

XVIII.

De monasticæ possessionis libertate.

Sint præfati monasterii rura, omnis monachorum possessio, in rebus magnis vel modicis, internis vel externis, in vrbis, vel suburbanis, prædiis, campis, pratis, pascuis, filuis, molendinis, riuulorum cursibus, æterna libertate in Christi nomine eiusque genitricis ditata.

XIX.

Quod nullus sæcularium monasterii possessionem illicite usurpet.

Sæcularium quispiam ausu temerario ius tyrannidis non in Christi cultura præsumptuosus exerceat, non minuet, instigante diabolo, quod sancti Spiritus instinctu tam a me quam a prædecessoribus meis, nec non a catholicis vtriusque sexus hominibus largiflua concessum est dapfilitate.

XX.

De benedictione argentium.

Argenti tribuat rerum cunctarum Opifex tranquillum vitæ præsentis excursus, longævam instantis temporis * futuram æternæ beatitudinis rationem, sufficientem vidualium vbertatem, interminabile prosperitatis augmentum, copiosum virtutum omnium iuamen.

XXI.

De maledictione minuentium.

Minuentem perpetua possideat miseria: in Domini manens persecutione, eius genitricis sanctorumque omnium incurrat offensam: præsentis vitæ aduersitas illi semper eueniat: nulla ei bonitatis accidat prosperitas: omnia eius peculia inimici astantes diripiant: in futuro autem æterni miserrimum cum hædis in sinistra positum damnent cruciatus, si non satisfactione emendauerit congrua quod in Domini vfurpans detraxit censura.

XXII.

Quibus modis sæcularibus obtemperent, & quod nullus reatus hoc Domini priuilegium minuere valeat.

Non habetur huius tituli caput in manuscripto.

Tribus tantummodo causis sæcularibus obtemperent præceptis, rata videlicet expeditione pontis arcisve constructione; alias æterna ditati gloriantur libertate. Reatus quidpiam si incitante dæmone seductus vel abbas vel fratrum aliquis fragiliter, quod absit, contraxerit, iustitia purgante secundum regulæ præceptum abolitus damnetur, maneatque præfatæ munificentiae libertas Altithrono per nostram humilitatem oblata ad monachorum vsus gra-

tuite sibi famulantium inuiolabilis æterna libertate iucunda, quia Deus, qui hanc priuilegii largifluam donationem locumque cum vniuersa monachorum familia iuraque omnia sacro subiecta cœnobio possidet, nunquam reatum commisit, nec vlllo vnquam tempore committet. Sit igitur præfata libertas æterna, quia Deus libertatis possessor æternus est.

XXIII.

Quoties & quare in anni circulo hoc fratribus legatur priuilegium.

Anno incarnationis dominicæ nongentesimo sexagesimo sexto scripta est huius priuilegii syngrapha his testibus consentientibus, quorum inferius nomina ordinatim charaxantur.

SUBSCRIPTIONES.

Ego Edgar, diuina largiente gratia, Anglorum basileus, hoc priuilegii donum nostro largiens Redemptori, locoque eius sanctissimo primus omnium regum monachorum inibi collegium constituens, manu propria signum hagiæ crucis imprimens confirmaui.

Ego Dunstan Dorobornensis ecclesiæ archiepiscopus, largifluam beneuoli regis donationem venerans, crucis signaculo corroborauit.

Ego Eadmund clytos legitimus præfati regis filius crucis signaculum, infantuli florens ætate, propria indidi manu.

Ego Edvard eodem rege clyto procreatus præfatam patris munificentiam crucis signo consolidauit.

Ego Ælfthryth legitima præfati regis coniux, mea legatione monachos eodem loco rege annuente constituens, crucem impressit.

Ego Eadgifa prædicti regis ava hoc opus egregium crucis thaurate consolidauit.

Ego Oscytl Eboracensis ecclesiæ archiepiscopus firmaui.

Ego Athelvvold ecclesiæ Vintoniensis episcopus regis gloriosissimi beneuolentia, abbatem mea altum mediocritate, & alumnos quos educaui, illi commendans, crucis signaculo benedixi.

Ego Aelfstan Londoniensis ecclesiæ pontifex consolidauit.

Ego Oulf episcopus confirmaui.

Ego Osvvold episcopus consignauit.

Ego Bysehtelm episcopus confirmaui.

Eadelfstan episcopus consolidauit.

Ego Eadelm episcopus confirmaui.

Ego Athulf episcopus consignauit.

Ego Vrynryge episcopus confirmaui.

Ærcvrig abbas consolidauit.

Ego Osgar abbas consignauī.
 Ego Orobyrihe abbas.
 Ego Ælftan abbas.
 Ego Adclgar abbas primus huic loco abbas ordinatus.
 Ego Ofdgar dux.
 Ego Æthelstan dux.
 Ego Athelvine dux.
 Ego Æthelvveard m.
 Ego Ælfvveard m.
 Ego Vvulrtan m.

Omnes qui nominatim huic priuilegio regis iussu descripti videntur, posteritatis nostræ profapiam subnixæ deprecemur, vt manuum nostrarum vadimonium Christi cruce firmatum nequaquam violantes irritum faciant: si successorum quispiam humilitatis ausu violare præsumpserit, corporis & sanguinis Iesu Christi participatione priuatus, perpetua damnatus perditione, anathema sit, nisi diuino propitiante respectu ad humilem satisfactionem resipiscens conuersus fuerit.

 ALIA CHARTA EDGARI REGIS, ANNO CHRISTI 967.

*QVA NVLLOS VNQVAM FVISSE PERHIBET
 in Vvintoniensi hoc cænobio monachos, ante hos quos ipse iam
 introduxit e monasterio Abingtoniensi.*

ANNVENTE Altithroni moderatoris imperio totius Albionis triniatim potitus regimine, non immemor ob hoc mihi recidiua fore concessa, vt his strenue æterna lucrarer: quapropter ego Edgar totius Britannia basileus, quasdam villas, vt nominentur, Dunkitone habens quinque hydas terræ, & ecclesiam Sueyse, cum viginti octo hydīs terræ, & ecclesiam Titlescumbe cum decem hydīs terræ, & quamdam ruris portionem, duos videlicet cassatos terræ, loco qui celebri Vvinterburna nuncupatur vocabulo, do & concedo in puram & perpetuam elemosynam nouæ Vvintoniensi ecclesie beato Petro apostolorum principi dicatæ, nec non sancto Edotio, cuius reliquie inibi miraculis clarescunt, cum omnibus vtensilibus, pratis videlicet, pascuis, riuulis, æterna largita sint hereditate perspicuis, vt canonicos qui incorrigibiles perdurarent

rent de ecclesia dicta eieci, monachos de Abundonie loco substitui. Sint autem prædictæ villæ, rus, mansiones, terræ riuuli, omni terrenæ seruitutis iugo liberæ in perpetuum, tribus exceptis, rata videlicet expeditione, pontis arcive restauratione. Si quis autem hanc nostram donationem in aliud quam constituimus transferre voluerit, priuatus consortio sanctæ Dei ecclesiæ æternis barathri incendiis lugubris iugiter cum Iuda Christi proditore eiusque complicitibus puniatur, si non satisfactione emendauerit congrua quod contra nostrum deliquit decretum.

ANNO CHRISTI 967. **CONCILIVM RAVENNATENSE**
 IN CAUSA DISCIPLINÆ ECCLESIASTICÆ
 celebratum, anno Domini DCCCCLXVII. tempore
 Ioannis papæ XIII.

NOTA.

* *Concilium.*] De hac Synodo fit mentio apud Reginonem his verbis: *Otto imperator ubi natalem diem Domini Roma celebrasset, Rauennam profectus est una cum Ioanne Romano pontifice, ubi, celebrato paschate, plurimos ex Italia & Romania episcopos coadunauit, & habita Synodo multa ad utilitatem sanctæ ecclesiæ adinuenit. Et apostolico Ioanni urbem & terram Rauennatum, aliaque complura, multis retro temporibus Romanis pontificibus ablata, reddidit: (vel potius restitutionem iam ante factam confirmauit) eumque inde Romam cum magna letitia remisit.* Hæc apud Reginonem.

Causa & locus Concilii.

CIRCA ANNUM CHRISTI 967. **LEGES ECCLESIASTICÆ**
 REGIS EDGARI,

VT PER SE HABENTVR IN SAXONICO LIBRO,
 a sæcularibus disiunctæ, & a Lambardo versæ.

TITVLI CAPITVLORVM.

I. De immunitate ecclesiæ, & debitis eidem reddendis.	III. De decimis.
II. De censu ecclesiastico, siue primitiis seminum.	IV. De denario in domos singulas imposito.
	V. De diebus festis & ieiunio.

Concil. Tom. 25.

T